

[Mette Groes]

seminarier, men jeg er også bekendt med, at man har lagt overordentlig stor vægt på, at der skaffes erstatning for seminariet.

Jeg ved, at ministeren har brugt mange kræfter på at finde frem til en god løsning, men jeg ved også, at forhandlingerne om at skaffe erstatning endnu ikke har givet resultater. Dertil kommer, at det nok er tvivlsomt, som fru Dorte Bennedsen også nævnedes det, om man kan nedlægge socialpædagogisk seminarium i Ålborg med en tekstanmærkning som denne. Der bør formentlig et særligt aktstykke eller en egen lov til.

Alle praktiske og reelle grunde taler altså for, at sagen udsættes, og at spørgsmålet stilles i bero, indtil man kan påvise at have fundet varige løsninger på problemerne. Jeg anmoder derfor ministeren om at tage sit ændringsforslag tilbage.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne først henlede opmærksomheden på det lille beskedne ændringsforslag, vi har stillet uden for betænkningen som nr. 594. Det går ud på at sikre en meget beskedent forbedring for de unge grønlandere, der er anbragt til forvaring i Herstedvester, ved, at man ekstranormerer grønlandsktalende personale.

Vilkårene for grønlanderne i Herstedvester er fuldkommen nedbrydende. De er forflyttet tusinder af kilometer hjemmefra, de kan ikke få besøg af familie, de kan ikke selv komme på besøg, personalet forstår ikke deres sprog og er af samme grund lidt bange for dem, de får ingen uddannelse, som kan hjælpe dem på vej, når de vender tilbage, de får knap nok undervisning. Det svarer faktisk til, at danskere blev anbragt i fængsel i Ankara, men er blot værre, fordi grønlanderne skal tilbage til et lille samfund, hvor alle kender deres fortid, og hvor der ikke har været nogen kontakt overhovedet, siden det gik galt.

Det må og skal laves om. Det har også været lovet i en lang årrække, men det er ikke sket. Tværtimod er der blevet stadig flere og flere, og det er blevet et stadig større problem.

Så længe man endnu benytter den barbariske forflytning af grønlandere til forvaring i Herstedvester – eller Ankara – må vi i det mindste sørge for, at der er personale, som

taler deres sprog, og som har tid til at yde en smule erstatning for det tab af besøgs-kontakter, man påfører dem ved denne forflytning. Derfor må det være en ekstranormering. Det andet er prøvet og mislykkedes. Det lader sig ikke gøre inden for den eksisterende normering.

Det var ændringsforslag nr. 594 til kriminalforsorgen under § 18, justitsministeriet.

Dernæst vil jeg gerne begrunde, hvorfor VS stemmer imod ændringsforslag, som går ud på at øge bevillingerne til civilforsvaret.

Det er efter vor mening ikke bare virkningsløst, det er værre end ingenting. Vi mener, at der er brug for et redningskorps eller katastrofeværn, hvad man nu vil kalde det, som har udstyr og træning til at blive sat ind i forbindelse med overskuelige katastrofer. Det kan være plantagebrande, flystyrt, miljøulykker. Den manglende sikkerhed ved store kemiske industrivirksomheder er tilstrækkelig grund til at have et sådant beredskab, uden at det derfor skal blive en hovedpude for miljø- og sikkerhedsspørgsmål. Men et sådant beredskab skal være strengt civilt. Det skal ikke kompromitteres ved at kobles til militæret i et såkaldt totalforsvar, det skal ikke foregive at yde civilbefolkningen beskyttelse i tilfælde af krig, og det skal ikke kompromittere sig ved som led i det psykologiske krigsberedskab at bagatellisere krigens virkninger og foregøgle overlevelseshemmeligheder selv efter en atomkrig.

At det nuværende civilforsvar først og fremmest er et psykologisk krigsberedskab, fremgår klart af dets såkaldte folkepjecer, både den for 20 år siden »Hvis krigen kommer« og den for 2 måneder siden »Om at overleve«.

I Ugeskrift for Læger blev den sidste anmeldt den 17. oktober 1983 af en af de danske læger, som på linje med læger i mange andre lande seriøst har beskæftiget sig med civilbefolkningens vilkår under og efter en moderne krig, overlæge Michael Petri, og han skriver om civilforsvarsstyrelsens pjece, at den er »vildledende, for den giver en urimelig fornemmelse af optimisme og sikkerhed, som er malplaceret«.

Denne form for påvirkning af befolkningen er ikke bare uhæderlig, den er dødsensfarlig. I samme grad det lykkes at vildlede befolkningen til en fornemmelse af optimisme og sikkerhed, i samme grad svækker man